

Róma (Olaszország) (ügyvédek: G. Amorelli és D. Ciano), a Bíróság (harmadik tanács), tagjai A. Rosas, előadó, a tanács elnöke, J.-P. Puissochet, A. Borg Barthet, J. Malenovský, U. Lohmus, bírák, főtanácsnok: F. G. Jacobs, hivatalvezető: R. Grass, 2004. szeptember 27-én meghozta végzését, amelynek rendelkező része a következő:

- 1) A fellebbezést elutasítja.
- 2) Az *Union européenne de radio-télévision (UER)* viseli a költségeket.

(¹) HL C 55., 2003.3.8.

A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE

(hatodik tanács)

2004. szeptember 28-án

a C-115/03. sz. (Tribunale civile di Genova előzetes döntéshozatal iránti kérelme) *Eco Eridania Srl* kontra *Presidenza del Consiglio dei Ministri és Ministero dell'Ambiente* ügyben (¹)

(Eljárási szabályzat 104. cikkének (3) bekezdése – Hulladék-gazdálkodás – Veszélyes hulladékok – 91/689/EGK irányelv – 4. cikk – „Veszélyeshulladék-termelő” fogalma – Kiterjed-e a fogalom a természetes személyekre)

(2004/C 314/05)

(Az eljárás nyelve: olasz)

A C-115/03. sz. ügyben a Bírósághoz az EK 234. cikke alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunale civile di Genova (Olaszország) a Bírósághoz 2003. március 17-én érkezett 2003. március 10-i végzésével, az előtte az *Eco Eridania Srl* kontra *Presidenza del Consiglio dei Ministri és Ministero dell'Ambiente* között folyamatban lévő eljárásban terjesztett elő, a Bíróság (hatodik tanács), tagjai: J.-P. Puissochet a tanács elnöke, S. von Bahr (előadó), A. Borg Barthet, bírák, főtanácsnok: M. Poiares Maduro, hivatalvezető: R. Grass, 2004. szeptember 28-án meghozta végzését, amelynek rendelkező része a következő:

A veszélyes hulladékok nyilvántartásának kötelezettsége a veszélyes hulladékokról szóló, 1991. december 12-i 91/689/EGK tanácsi irányelv 4. cikke értelmében valamennyi veszélyeshulladék-termelőre vonatkozik, köztük a fogászati rendelőkre is, és nem csak azokra, amelyek vállalkozásként vagy létesítményként fejtik ki tevékenységüket.

(¹) HL C 112., 2003.5.10.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (negyedik kibővített tanács) a C-308/00. sz., a Salzgitter AG, támogatja: a Németországi Szövetségi Köztársaság, kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2001. július 1-jén hozott ítélete ellen az Európai Közösségek Bizottsága által 2004. szeptember 23-án benyújtott fellebbezés (faxon benyújtva 2004. szeptember 16-án)

(C-408/04. P. sz. ügy)

(2004/C 314/06)

Az Európai Közösségek Bizottsága 2004. szeptember 23-án (faxon 2004. szeptember 16-án) fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (kibővített negyedik tanács) a C-308/00. sz., a Salzgitter AG, képviselik: Viktor Kreuzschitz és Michael Niejahr, kézbesítési cím: Luxembourg, támogatja: a Németországi Szövetségi Köztársaság, kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2001. július 1-jén hozott ítélete ellen.

A fellebbező fél azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) helyezze hatályon kívül Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a C-308/00. sz. (¹), a Salzgitter AG, támogatja: a Németországi Szövetségi Köztársaság, kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2001. július 1-jén hozott ítéletét;
- 2) a jogvitát utalja vissza döntésre az Elsőfokú Bírósághoz;
- 3) kötelezze a Salzgitter AG-t a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A megtámadott ítélettel az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a Salzgitter AG, a Preussag AG és a vállalatcsoport vas-és acélipari leányvállalatai számára Németország által nyújtott támogatásokról szóló 2000/797/ESZAK határozat 2. és 3. cikkeit. A megsemmisített rendelkezésekkel a Bizottság kötelezte Németországot arra, hogy követelje vissza a jogellenes és összeegyeztethetetlen támogatásokat a címzettektől.

Az Elsőfokú Bíróság nem semmisítette meg ugyanezen határozat 1. cikkét, melyben a Bizottság összeegyeztethetetlennek nyilvánította a Közös Piaccaal az olyan rendkívüli leírásokból és adómentes tartalékokból álló állami támogatásokat, melyeket a felperes a Zonenrandförderungsgesetz (ZRFG – peremterületek támogatásáról szóló törvény) 3 §-a alapján egy 484, illetve 367 millió DM támogatási alap után kapott. A Zonenrandförderungsgesetz olyan német törvény, melyet a Bizottság az EK-szerződés 92. cikk (2) bekezdésének c) pontja – jelenleg az EK 87. cikk (2) bekezdésének c) pontja – szerint jóváhagyott. Az ESZAK-Szerződés nem tartalmazott hasonló rendelkezést. A Salzgitter AG számára nyújtott támogatások ezért ugyan nem összeegyeztethetők a Közös Piaccaal, de nem követelhetőek vissza.

Az ítélet nagyrészt azon a megfontoláson alapul, hogy a 2. és 3. acéltámogatási kódex elfogadását követő helyzetet a Bizottságnak felróható bizonytalanság és zavarosság jellemezte.

Ezzel szemben a fellebbező az alábbi négy jogalapot adja elő:

Először, amikor az Elsőfokú Bíróság az első, második és a harmadik acéltámogatási kódex elfogadását követő jogi helyzetet úgy írja le, mint amelyet „bizonytalanság és hiányzó egyértelműség jellemez”, saját ítélkezési gyakorlatának mond ellent. Az Elsőfokú Bíróságnak a T-129/96. sz. Preussag AG kontra Bizottság ügyben 1998. március 31-én hozott ítélete (EBHT 1998., II-609. o., 43. pont) szerint az ESZAK-Szerződés 4. cikkének c) pontja szerinti teljes támogatási tilalom alapelve alól a kódexek által biztosított kivételek csak a kódexekben meghatározott időszakokban nyújthatóak. Ebből az Európai Közösségek Bírósága által is megerősített ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy sem az első, sem pedig a második acéltámogatási kódex nem tudott joghatást kifejtetni azok 1981. december 31-i, illetve 1985. december 31-i hatályvesztését követően. A harmadik acéltámogatási kódex hatálybalépésétől kezdve pedig teljesen nyilvánvaló volt, hogy a Bizottságot „tájékoztatni kell minden olyan szándékról, amely az EGK-Szerződés szerint már véleményezett támogatási rendszer alapján kíván az acéliparban támogatást nyújtani” (a harmadik acéltámogatási kódex 6. cikkének (1) bekezdése, HL L 340., 1985.12.18., 1. o.). Az első két acéltámogatási kódex alkalmazására azonban nem került sor a megtámadott határozatban, és a jogvita szempontjából egyébként sem meghatározóak. Bizonyos azonban – ellentétben a megtámadott ítélettel – hogy az ESZAK által szabályozott területeken túlmenően semmi esetre sem fejtenek ki hatást.

Másodsorban az Elsőfokú Bíróság nem követelt meg semmilyen bizonyítékot a tekintetben, hogy a Bizottságnak ténylegesen „tudomása volt a felperes számára juttatott támogatásról”. Ebből kifolyólag az Elsőfokú Bíróság elmulasztott utána járni annak, hogy a felperes által rendszeresen benyújtott üzleti jelentések ténylegesen minősülhetnek-e be nem jelentett támogatásoknak.

Harmadrészt úgy tűnik, az Elsőfokú Bíróság abból indult ki, hogy az EK 88. cikk szerinti eljárás kivül a Bizottság rendelkezésére bocsátott iratok kizárhatják a jogellenesen nyújtott támogatások visszafizetését, ha a felperes egyszerűen a jogbiztonság alapelvére hivatkozik.

Végül az ítélet a Bizottságnak a támogatási rendszer tekintetében gyakorolt felügyeletét is befolyásolhatja, mivel eltér a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatától, amely szerint egy kedvezményezett vállalkozás alapvetően csak akkor bízhat a támogatás jogszerűségében, ha azt az ott előírt eljárás betartásával nyújtották. Egy gondos iparúzó ugyanis általában meggyőződhet arról, hogy betartották-e ezt az eljárást (a Bíróságnak a C-5/89. sz. Bizottság kontra Németország ügyben 1990. szeptember 20-án hozott ítélete, EBHT 1990., I-3437.

o., 14. pont). Ebben az ügyben a Bíróság leszögezte, hogy a kedvezményezett vállalkozások nem hivatkozhatnak a jogbiztonság alapelvéből következő bizalomvédelem elvére annak érdekében, hogy mentesüljenek a Közös Piacal össze nem egyeztethető állami támogatások visszafizetésének kötelezettsége alól.

(¹) HL C 239., 2004.9.25.

Az Európai Közösségek Bizottsága által az Osztrák Köztársaság ellen 2004. október 6-án benyújtott kereset

(C-428/04. sz. ügy)

(2004/C 314/07)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli Nicola Yerrell és Horstpeter Kreppel, kézbesítési cím: Luxembourg, 2004. október 6-án keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Osztrák Köztársaság ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

I. Állapítsa meg, hogy az Osztrák Köztársaság megszegte a munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről szóló, 1989. június 12-i 89/391/EGK tanácsi irányelv (¹) 2., 7., 11., 12., 13. és 18. cikke alapján fennálló kötelezettségeit, mivel:

1. elmulasztotta a következő jogszabályok, nevezetesen

- a Landeslehrer-Dienstrechtsgesetz (LDG) (a tartományi tanítók szolgálati jogállásáról szóló törvény)
- a Beamten-, Kranken- und Unfallversicherungsgesetz (a tisztviselő-, beteg- és balesetbiztosítási törvény)
- az Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (ASVG) (az általános társadalombiztosítási törvény)

meghozatalát, noha az átültetésre előírt határidő lejárt, illetve amennyiben ezen jogszabályok meghozatalára időközben sor került, arról a Bizottságot nem értesítette;

2. az irányelv alábbi cikkeit nem, vagy nem megfelelően ültette át az osztrák jogba, nevezetesen:

- a 2. cikk (1) bekezdését a Tirol tartománybeli kötelező állami iskolák tanárai tekintetében;
- a 7. cikk (3) bekezdését;
- a 8. cikk (2) bekezdését;